

med den bestaaende Ret. S de ovenfor omtalte Overretsdømme, der gaa ud fra, at ingen Indsigelse imod Fordringens Rigtighed med Virkning kan fremsættes for Fogden, er det vel antaget, at disse Indsigelser som Følge heraf heller ikke kunne paabaabes under Paaanke af Udpantningsforretningen, men maa være forbeholdte et Søgmaal i første Instans. Som tidligere paavist kan Rekvizitus imidlertid ikke anses for afflaaren fra at fremsætte Indsigelser imod Fordringens Rigtighed for Fogden, og dette leder efter de almindelige Regler for Paaanke af Fogedforretninger atter til, at saadanne Indsigelser uden Hensyn til, om de have været fremsførte for Fogden eller ikke, maa kunne gøres gjældende under Paaanke af Udpantningsforretningen, forsaavidt ikke dette er udelukket ved særlig Bestemmelse i Lovgivningen. At der manglede Hjemmel for en saadan Udelukkelse, var aldeles klart, indtil der ved den nyere Lovgivning (sfr. Frdn. 20de Oktbr. 1819 § 2 og Frdn. 2den Juni 1836 § 6) blev aabnet Rekvizitus Afgang til at forfølge de omhandlede Indsigelser i første Instans. Paaanke stod, forinden disse Bestemmelser udkom, som den eneste Vej, af hvilken der kunde søges Opreisning for en retsstridig Udpantning. Men der er fremdeles ingen Grund til at antage, at de nævnte Bestemmelser, der som en Begunstigelse for Rekvizitus tilstede Søgmaal i første Instans til Skadesløsholdelse for det Tab, der er paaført ham ved Udpantning for en urigtig Fordring, samtidigt have villet affkære Rekvizitus det Retsmiddel, der tidligere stod ham aabent, og som efter Lovgivningen er den regelmæssige og sædvanlige Vej til at gøre Klager over Retshandlinger gjældende. Den Tanke, der ligger til Grund for de oftnævnte Bestemmelser, er vistnok, at Rekvizitus som den, imod hvem Retstvang er blevet anvendt uden foregaaende Formaal og Dom, ikke, forsaavidt han har Indsigelser imod Fordringens Rigtighed, skal være udelukkende henvist til at paaanke Forretningen, men, om han vil, skal kunne gaa den billigere og hurtigere Vej at forfølge disse Indsigelser ved den Ret i første Instans, i hvis Jurisdiktion Forretningen er iværksat.

Eftersom det herefter maa antages, at

Forslagets Bestemmelser i denne Henseende kun ere en Udtalelse af, hvad der er gjældende Ret, saaledes maa det vistnok ogsaa erkjendes, at Billigheds- og Hensigtsmæssighedshensyntale for at blive staaende ved en saadan Ordning. Den Antagelse, at Indsigelser angaaende Fordringens Rigtighed ikke kunne fremsættes under Paaanken af Udpantningsforretningen, fører til det uheldige og uheldige Resultat, at den, der haade vil anke over den brugte Fremgangsmaade og bestride Fordringens Rigtighed, nødsjages til at stille disse sine Indsigelser imod Udpantningen ad og forfølge dem paa to aldeles forskellige Maader, istedetfor at det naturlige Forhold aabenbart er, at han under Paaanken af Udpantningen kan samle alle sine Indsigelser og faae dem alle tagne i Betragtning. Paa den anden Side vilde det for det Tilfælde, at Rekvizitus alene har Indsigelser imod Fordringens Rigtighed, formentlig være haardt udelukkende at henvise ham til Paaanke af Forretningen, saa meget mere som disse Sager jevnlig ville angaa en saadan Ubetydelighed, at der er Trang til en saa simpel og lidet bekostelig Afgjørelsesmaade som muligt. Det kan derhos ikke lades ude af Betragtning, at jo mere Udpantningsinstitutets Omraade er blevet udvidet ved den nyere Lovgivning, tildels til Forhold, hvor det efter Omstændighederne kan stille sig tvivlsomt, om Forudsætningerne for den Paagjældendes Forpligtelse ere tilstede, desto større Opfordring er der til at lette den, der finder sig forurettet ved en Udpantning, Agangen til at gøre sin Besværing gjældende. Dette vil kunne være af afgjørende Betydning for den Enkelte, hvem Udpantning er overgaaet, og da de Tilfælde, i hvilke der reises Indsigelse imod Fordringens Rigtighed, efter de Hensyn, hvorpaa § 1 er bygget, dog i det Hele taget tør forudsættes at ville blive Undtagelser, kan det paa den anden Side ikke antages, at en saadan Lettelse for Rekvizitus i nogen væsentlig Grad vil modvirke Udpantningsinstitutets Formaal. Af disse Grunde er den bestaaende Afgang til i første Instans at forfølge Indsigelser imod Fordringens Rigtighed i Forlaget bibeholdt for det Tilfælde, at Rekvizitus ikke allerede har paaanlet Forretningen efter § 10, ligesom